

Братя Грим

Луната

Имало едно време такава страна, където през нощта винаги било тъмно и небето било покрито като с черен покров. Там луната никога не изгрявала и нито една звезда не блестяла на небосклона.

Веднъж четирима мъже тръгнали да пътешестват по света. Пътували дълго и накрая пристигнали в друга страна. Там, щом слънцето се скриело зад планината, светвало едно кълбо, окачено на един голям дъб. Светлината от светещото кълбо не била толкова ярка, колкото слънцето, но хората можели да виждат добре в тъмнината. Четиримата мъже спре-ли един селянин и го попитали каква е тази светлина.

– Това е луна – отговорил той. – Нашият кмет купи това кълбо за три талера и го окачи на дъба. Всеки ден в него трябва да се сипва масло и трябва добре да се почиства, за да свети ярко. Затова той получава от всички нас всяка седмица по един талер.

Селянинът продължил пътя си, а един от мъжете рекъл:

– Тази лампа може да ни свърши добра работа. У дома също си имаме дъб и можем да я закачим на него. Хората ще се зарадват, че няма да им се налага повече да се лутат в тъмното.

– Знаете ли какво – казал вторият, – хайде да намерим кола и коне и да вземем луната. А тук ще си купят друга.

– Аз умея да се катеря – обадил се третият. – Няма да е трудно да я взема.

Четвъртият намерил кола и коне, а третият се покатерил на дървото и взел светещото кълбо. Когато го сложили в колата, го покрили добре, така че никой да не забележи кражбата. После четиримата пристигнали благополучно в родината си и окачили луната на дъба. Стари и млади не можели да се нарадват на новата лампа, която осветявала и полята, и домовете им. А четиримата мъже винаги се грижели в лампата да има достатъчно масло, поправяли фитила, почиствали я и за това всяка седмица взимали по един талер.

Ала годините минавали, четиримата мъже били вече грохнали старци. И когато единият от тях се разболял и разбрал, че скоро ще умре, наредил да положат в гроба му четвъртата част от луната като негова собственост. Щом умрял, селският кмет се покачил на дървото, отрязал с градинарски ножици една четвъртина от луната и я сложил в гроба на покойника. Светлината на светещото кълбо намаляла, но това едва се забелязвало.

Щом умрял вторият, погребали с него втората четвъртина от луната и светлината станала още по-слаба. Когато умрял третият, тя вече едва мъждукала, а след смъртта на четвъртия – настъпил предишният мрак.

Но когато в ада, където винаги било съвсем тъмно, четирите парчета на луната се съединили, мъртвите се размърдали и се пробудили от своя вечен сън. Те се учудили, че отново могат да виждат, развеселили се и започнали да си живеят както преди. Едни от тях танцували, други тръгнали по кръчмите и се напивали до несвяст; започнали да се карат и бият. Врявата ставала все по-силна и по-силна, докато накрая стигнала чак до небето.

Свети Петър, който стоял на стража при небесните врати, си помислил, че в ада има бунт, и бързо призовал небесните сили, които трябвало да прогонят злия враг, ако нападне обиталището на праведниците. Ала врагът така и не се появил. Тогава свети Петър яхнал коня си и се отправил към ада. Там той успокоил мъртвите, заповядал им отново да легнат в гробовете, взел луната и я сложил високо, високо на небето.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Der Mond

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2544>]